

[Erik Appel.]

af de ærede Medlemmer, der havde Ordet, sagt noget om at trumfe Forslaget om Kvinders Ligestilling med Hensyn til Præsteembeder igennem. Det forekommer mig noget ubetimeligt at tale om at trumfe i Forbindelse med en Sag, der har staaet paa Dagsordenen siden 1941, og som nu i to Rigsdagssamlinger har været undergivet en meget langsommelig Udvalgsbehandling. Det maa tages i Betragtning, at der i 1941 var et ret stort Flertal for denne Sags Gennemførelse i dette høje Ting. Ved denne Langsommelighed er Sagens Gennemførelse kun gjort vanskeligere, og Forvirringen om den er blevet større. Der burde være handlet hurtigt ved Revisionen, saa var Sindene for længst faldet til Ro, og da vilde man — det føler jeg mig overbevist om — have oplevet Sandheden i Biskop Plums Ord, at en Kvinde som Præst kan blive en god Gave for Menigheden, og det vilde have klædt de 500 Præster, om de havde ventet med deres Bandstraale, til de havde oplevet Sandheden af Biskoppens Ord. Jeg henstiller alvorligt til dem at undlade enhver Aktion, til de med Rette kan paapege, at Biskop Plum tog fejl i sine Forventninger til Kvindernes Betydning for Menighedslivet i deres Egenskab af Præster.

Jeg maa anbefale at stemme for Udvalgsflertallets Ændringsforslag, og jeg maa anbefale at stemme imod det konservative Forslag til Dagsorden. Det løser ikke den heromhandlede Sag og er overhovedet ikke tiltrængt. Med Formandens Tilladelse skal jeg i denne Sammenhæng citere en Udtalelse af Digteren og Præsten Hostrup; han skriver engang til en Ven følgende:

„Jeg har aldrig hørt nogen dømme falskere om vore kirkelige og fædrelandske Forhold end „Folk af Faget“, især de højerestaaende, saa jeg har i den Henseende faaet „Tvivlens Gave“. Den „aa-benbare Forkerthed“, at Rigsdagen afgør Folkekirkens Anliggender; for mig ikke aa-benbar; jeg har hos Rigsdagen fundet meget mere Sans for Menneskerettigheder end hos vore Præster. Rigsdagen forsvarer Menneskerettighederne. Vor herre forsvarer selv sin Menighed.“

Dette er skarpt udtrykt, men der er en Sandhed deri, som jeg kan godkende.

Ordføreren

(Jørgen Jørgensen):

Det ærede Medlem Hr. Hvidberg maa

undskylde, men jeg har stadig vanskeligt ved at forstaa hans Standpunkt og synes ikke, hans Begrundelse er tilfredsstillende. Det ærede Medlem er Tilhænger af, at Kvinder faar Adgang til Præstestillinger, og ogsaa Tilhænger af, at det sker nu, fordi der foreligger et Par Tilfælde, som det ærede Medlem er enig med os andre i gør det nødvendigt, at vi faar en Løsning af Spørgsmaalet nu. Hvad har det ærede Medlem saa at foreslaa? Han har at foreslaa, at hele Sagen henvises til Behandling i et Udvalg, som senest skal være færdigt til Nytaar. Det er for det første ingen Løsning paa det Problem, der foreligger, og desuden ved jeg ikke, hvorfor det ærede Medlem med det Synspunkt, han i øvrigt har, mener, at den Forsamling, der vil blive Tale om efter hans Forslag, skulde være mere kompetent til at afgøre Spørgsmaalet end Rigsdagen.

Jeg ser ikke saaledes paa det, at det er et mindre kirkeligt Spørgsmaal i den Forstand, det ærede Medlem mener. Jeg mener, at det, der er Rigsdagens Opgave, er at give Rammer for Kirken og Menighedslivet, og jeg er Tilhænger af, at der gives de videst mulige Rammer, for at Kirken og Menighedslivet kan trives i Danmark. Det, der nu sker, er, at vi ophæver en Hindring i hvert Fald for dem, som virkelig for Alvor arbejder inden for den danske Folkekirke, og det kan ikke være et Indgreb i Kirkens Rettigheder, at Rigsdagen giver Kirken og Menigheden større Frihed til at leve deres kirkelige Liv.

Den Betragtning, man gør gældende til Forsvar for Ministerens Forslag, at Menighedsraadene, naar det gjaldt Ansættelse af Kvinder, skulde have en større Indflydelse end ved andre Ansættelser, og at man skulde vise et større Hensyn over for et Mindretal inden for et Pastorat, naar det gjaldt Kvinders Ansættelse, end naar det drejede sig om forskellige kirkelige Synspunkter ved en Præsteindstilling, kan jeg heller ikke forstaa. Jeg har ikke sagt, at Menighedsraadene optraadte som en Enhed ved alle Lejligheder. Jeg har udtrykkelig fremhævet, at ved Præsteansættelser optraadte Menighedsraadet i et Pastorat som en Enhed. Naar et Menighedsraad har forskellige Meninger i kirkelige Spørgsmaal, vil man ikke forlange, at der, hvis Mindretallet repræsenterer et Flertal i et af Sognene, skal tages Hensyn til det. Hvis der, som jeg nævnte i mit første Indlæg,